

עפ"א 24641/01/14 - יוסף ציפורי נגד עיריית תל-אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 24641-01-14 ציפורי נ' עיריית תל-אביב

בפני מבקש נגד משיבה	כב' השופט ירון לוי
יוסף ציפורי	
עיריית תל-אביב	

החלטה

הבקשה

1. בקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

תשתית עובדתית

2. ביום 20/12/2009 הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב - יפו (כבוד השופטת א. גזית) בתיק ב 3291/06, את המבקש בעבירה של בניה ללא היתר, של קיר, גג מפח ותוספת שטח של כ-12.6 מ"ר, לבית בתל אביב (להלן: "המבנה") והושת עליו, בין היתר, קנס בסך 2,000 ₪.

בנוסף, הוצא צו הריסה כנגד המבנה, שנכנס לתוקף ביום 20/10/2010.

(להלן: "פסק הדין").

3. בתאריך 12/1/2014 - בחלוף כ-4 שנים ממועד מתן פסק הדין, ומהמועד החוקי להגשת ערעור - הגיש המבקש בקשה זו להארכת מועד להגשת ערעור על פסק הדין.

טעמי הבקשה

4. הטעם המרכזי העומד ביסוד הבקשה הוא שינוי נסיבות - החלטת וועדת ערר מיום 15/9/2011, המאפשרת הכשרת המבנה, בניגוד להצהרת המשיבה בבית משפט קמא, לפיה אין כל סיכוי להכשרת המבנה. לטענת המבקש, יש בטעם זה כדי לאיין את פסק הדין, ולהצדיק התערבות ערכאת הערעור.

עמדת המשיבה

5. המשיבה התנגדה לבקשה לאור חלוף הזמן המשמעותי, הן מהמועד שבו פסק הדין הפך לחלוט, כ-4 שנים, והן ממועד החלטת וועדת הערר, למעלה משנתיים.

המשיבה הוסיפה כי כיום לא תלויה בקשה להיתר, ביחס למבנה, בפני הוועדה וכי בקשתו האחרונה של המבקש להיתר נסגרה ביום 20/11/2013, בשל אי עמידתו בתנאים הנדרשים להכשרת המבנה.

דין והכרעה

6. לאחר שבחנתי מכלול הנסיבות בענייננו וטיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שדין הבקשה להידחות.

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור - הכלל

7. הלכה היא כי במסגרת בקשה להארכת מועד, על בית המשפט לערוך איזון "בין שיקולי מדיניות כלליים, כמו גם שיקולים ואינטרסים המשתנים על פי נסיבותיו של כל מקרה. במסגרת השיקולים הכלליים, יש ליתן את הדעת, בין היתר, לתכליתו של ההליך הפלילי להביא לחקר האמת, ולמנוע מתן פסק דין שתוצאתו נובעת רק מכשלים פרוצדוראליים. מנגד, יש ליתן משקל לצורך להציב גבול להימשכותם של הליכים; לאינטרס בדבר סופיות הדיון; לאינטרס בדבר יציבות המשפט ולאינטרס בדבר ניהול אפקטיבי של המערכת השיפוטית באופן שתימנע אנדרלמוסיה ופגיעה בשירות הניתן לציבור בבתי המשפט של ערעור".

(ראו ע"פ 8338/09 כדר נ' מדינת ישראל (3/1/2010)).

מן הכלל אל הפרט

8. מנימוקי הבקשה לא ברור מדוע לא פנה המבקש בבקשה זו מיד לאחר החלטת וועדת הערר והמתין משך למעלה משנתיים עד שהגיש את הבקשה.

9. מעבר לכך, אין בידי לקבל טענת המבקש כי יש בהחלטת וועדת הערר, לפיה ניתן להכשיר את המבנה, כדי לאיין את פסק הדין. ההיפך הוא הנכון. אף מהחלטתה הנטענת של וועדת הערר, לפיה ניתן להכשיר את המבנה - שאין חולק שעד מועד הגשת הבקשה לא הוכשרה בנייתו - עולה שבמועד המיוחס למבקש בכתב האישום, נבנה המבנה בלא היתר ולפיכך הרשעתו בדין יסודה.

10. אף אילו עמדה בפני בית משפט קמא החלטת וועדת הערר, לפיה ניתן להכשיר את המבנה, לכל היותר היה בכך כדי לשמש נימוק לעונש. בענייננו, לאור העובדה שאף כיום, בחלוף למעלה מ-4 שנים ממועד פסק הדין, טרם הוכשר המבנה, ספק רב אם היה בכך כדי להשפיע על גזר הדין.

11. מנימוקי הבקשה עולה שלמבקש טענות רבות כלפי החלטות מינהליות של הרשויות, ובכללן המשיבה, בעניינו. איני סבור שההליך הראוי לבחינת טענות אלה הוא במסגרת ערעור על פסק דין, שהפך חלוט, לפני כ-4 שנים.

12. המסקנה היא שבנסיבות העניין, בהיעדר טעם המצדיק מתן ארכה להגשת ערעור בשיהוי כה משמעותי, נוטה הכף בבירור לטובת כלל סופיות הדיון ויציבות המשפט ודחיית הבקשה.

סוף דבר

13. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ד, 05 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.